

Arrest

nr. 82 374 van 4 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 23 maart 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, A.A.(...), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, geboren op 21 september 1966 te Ochamchira, verklaarde dat u sinds 2005 officieel de nationaliteit van Abkhazië bezit. Gezien Abkhazië door België niet als een onafhankelijke staat is erkend, hebt u volgens het Commissariaat-Generaal de Georgische nationaliteit. U bent van Abkhazische origine, maar uw moeder is van Armeense afkomst. Van 1999 tot 2005 zat u opgesloten in de gevangenis. Na uw vrijlating, bent u traditioneel gehuwd met G.L.(...) (O.V.X). Zij is van Georgische afkomst, maar heeft ook de Abkhazische nationaliteit. U woonde samen met uw vrouw in het dorp

Merkula (Abkhazië) en u was daar ook eigenaar van een winkel. In 2008 wou u uw huwelijk op officiële wijze laten registreren, maar dit is niet gelukt. Zo diende u plots drie maanden te wachten en nog andere documenten te bezorgen aan de burgerlijke stand. Volgens u werd de procedure voor jullie moeilijk gemaakt omwille van de afkomst van uw vrouw. U hebt uiteindelijk de procedure niet verder gezet, omdat het volgens u zinloos leek. Uw vrouw werd omwille van haar afkomst vaak lastig gevallen. In december 2009 kwamen er vier personen in uw winkel langs die u vroegen om uw winkel op hun naam te registreren. Het ging om twee neven van huidig minister van Defensie, T.K.(...) en C.K.(...). De andere twee personen kende u niet. U en uw collega A.K.(...) weigerden dit te doen en er ontstond een vechtpartij waarbij u en uw collega in elkaar werden geslagen. Toen men de winkel verliet, werd er gezegd dat jullie één week de tijd kregen om alle documenten van de winkel op hun naam te zetten. Op 5 januari 2010 vernam u van een medewerker dat dezelfde personen die dag naar uw winkel waren teruggekomen. A.(...) was door hen geslagen en meegenomen. U belde hem enkele keren op, maar u kreeg geen antwoord. Enkele dagen later werd zijn auto uitgebrand teruggevonden. U diende vervolgens een klacht in bij het parket. In februari 2010 werd u vanuit uw huis door medewerkers van het parket meegenomen. U werd enkele uren vastgehouden en er werden u enkele vragen gesteld over de inhoud van uw klacht. Nadien werd u ook door enkele parketmedewerkers vanuit uw winkel meegenomen. Deze keer werd u gevraagd om uw klacht in te trekken, maar u weigerde. U werd vervolgens door enkele parketmedewerkers in elkaar geslagen. Indien u de klacht niet zou intrekken, zou men u beschuldigen van de verdwijning van uw collega. U diende vervolgens een uitreisverbod te ondertekenen waarbij u werd verboden Abkhazië te verlaten. Diezelfde dag werd u vrijgelaten. Twee weken later kwamen er onbekende personen bij u thuis die u opnieuw vroegen om uw klacht bij het parket in te trekken. Op 14 februari 2010 hebt u thuis voor u en uw echtgenote een convocatie van het parket ontvangen. U begreep dat u gevaar liep en u en uw vrouw zijn vervolgens naar familie in het dorp Dzegerda vertrokken. U vernam via uw moeder dat uw winkel op 16 februari 2010 was uitgebrand. In maart 2010 ontving uw moeder opnieuw een convocatie voor u en uw vrouw. Deze keer werden jullie opgeroepen om naar de ROVD van het Ochamchirski district te gaan. Tijdens uw verblijf in Dzegerda bracht uw broer u ervan op de hoogte dat u door personen van K.(...) werd gezocht. Omdat u dacht dat u daar ook niet langer veilig was, kwam uw broer u op 15 juli 2010 in Dzegerda ophalen. Vervolgens hebt u samen met uw vrouw en broer de grens met Rusland op illegale wijze overgestoken. Vervolgens verbleef u vanaf 16 juli 2010 bij een vriend in Maykob, Rusland. In december 2010 bent u uiteindelijk vanuit Rusland naar België gereisd. Op 8 december 2010 bent u in België aangekomen en de volgende dag hebt u een asielaanvraag ingediend.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: de Abkhazische paspoorten van u en uw echtgenote, de geboorteaktes van u en uw echtgenote, vier convocaties (dd.15/02/2010, 1/03/2010), een vrijlatingsbewijs en uw diploma van de beroepsschool.

B. Motivering

U verklaarde dat u Abkhazië hebt verlaten omdat uw echtgenote G.L.(...) er sinds 2009 werd gediscrimineerd omwille van haar Georgische afkomst (CGVS gehoor 18/11/2011 p.13). Daarnaast had u er ook problemen met familieleden van M.K.(...), de huidige minister van Defensie (CGVS gehoor p.13-14). Eveneens was u door enkele parketmedewerkers mishandeld en bedreigd naar aanleiding van uw klacht over de verdwijning van uw collega (CGVS gehoor p.14, 16, 18). U vreest bij terugkeer voor M.K.(...) (CGVS gehoor p.21).

In eerste instantie dient te worden gewezen op het feit dat u niet in staat was om nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen aangaande enkele essentiële elementen van uw asielrelaas. U verklaarde aanvankelijk dat u op 5 februari 2010 vanuit uw huis door parketmedewerkers werd meegenomen en dat u die dag door hen werd mishandeld omdat u weigerde uw klacht in te trekken (CGVS gehoor p.14). Even later vertelde u dat u ook vanuit uw winkel was meegenomen. U kon niet concreet situeren wanneer dit had plaatsgevonden, maar u stelde uiteindelijk dat u eerst vanuit uw winkel en daarna vanuit uw huis was meegenomen (CGVS gehoor p.16). Nadien wijzigde u echter uw verklaringen. U was immers eerst vanuit uw huis en pas daarna vanuit uw winkel meegenomen. Gezien u echter stelde dat u niet helemaal zeker was van uw laatste verklaringen (CGVS gehoor p.18), is het Commissariaat-Generaal genoodzaakt te oordelen dat u er niet in bent geslaagd de voornoemde gebeurtenissen op een duidelijke en accurate wijze in de tijd te situeren. Bovendien werden er aangaande bovenvermelde gebeurtenissen volgende manifeste tegenstrijdigheden en incoherenties tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote vastgesteld. Zo verklaarde u dat uw vrouw aanwezig was op het moment dat u vanuit uw huis door enkele parketmedewerkers werd meegenomen (CGVS gehoor p.18). Uw echtgenote kon deze verklaring niet bevestigen. Na confrontatie

met uw verklaring, stelde zij dat zij zich dat niet kon herinneren en dat het misschien uw moeder was die wel aanwezig was (CGVS gehoor vrouw 18/11/2011 p.7). Deze verklaring wordt als niet afdoende aanschouwd om voorgaande tegenstrijdigheid op te heffen aangezien er aangaande dergelijk belangrijke gebeurtenissen enkel eenduidige en ondubbelzinnige antwoorden worden aanvaard. Ook volgende verklaringen van uw echtgenote zijn moeilijk te rijmen met uw verklaringen. Zo verklaarde zij immers dat u in januari 2010 thuis een eerste convocatie hebt ontvangen en dat u vervolgens op 5 januari 2010 zelf naar het parket bent gegaan. U zou volgens uw echtgenote later die dag met letsels naar huis zijn gebracht (CGVS gehoor vrouw p.6). Er dient echter te worden benadrukt dat u hierover tijdens uw gehoor niets hebt verteld. Zo hebt u op geen enkel moment aangegeven dat er reeds in januari 2010 een convocatie voor u was waardoor u 5 januari 2010 op eigen initiatief naar het parket bent gestapt. Meer nog, 5 januari 2010 was volgens u de dag waarop uw collega was meegenomen (CGVS gehoor p. 15). Deze sterke inconsistentie tussen de verklaringen van u en uw echtgenote, doet ernstige afbreuk aan de aannemelijkheid van uw asielrelaas. Zeker gezien uw echtgenote verklaarde dat u op 5 januari 2010 met letsels naar huis werd gebracht, is geen enkele reden afdoende om te verantwoorden waarom u dergelijke belangrijke feiten niet op het Commissariaat-Generaal hebt verteld. De geloofwaardigheid van uw asielverklaringen komt hierdoor ernstig in het gedrang.

Aansluitend op voorgaande vaststellingen, moet ook nog op volgende incoherentie tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote worden gewezen. U verklaarde dat u vanaf 15 februari 2010 bij familieleden in het dorp Dzegerda verbleef en dat deze familieleden van u nooit problemen hebben gekend (CGVS gehoor p.18-19). U werd vervolgens geconfronteerd met de verklaring van uw echtgenote bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uw vrouw gaf toen immers aan dat jullie bij deze familieleden werden teruggevonden en dat de gastheren vanaf toen werden bedreigd (DVZ, vragenlijst vrouw 22/02/2011 p.2). Uw reactie hierop was ontkennend. Volgens u hadden de betrokken familieleden nooit problemen omwille van jullie gekend. U voegde hier nog aan toe dat het Russisch van uw echtgenote niet goed is en dat zij waarschijnlijk bedoelde dat uw familieleden problemen 'zouden' krijgen (CGVS gehoor p.18-19). Gezien de keuze van de tolk door uw echtgenote zelf werd bepaald, kan uw eerste bewering als niet afdoende worden beschouwd. Verder moet ook nog opgemerkt worden dat uw echtgenote tijdens het gehoor op het Commissariaat-Generaal haar eerdere verklaringen bij DVZ heeft bevestigd. Zij vertelde dat 'uw vijanden' personen naar de betreffende familieleden had gestuurd om hen op verbale wijze te bedreigen (CGVS gehoor vrouw p.4-5). Dat deze verklaring opnieuw afwijkt van uw verklaringen, ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas. Uw meldingen doorheen het gehoor dat uw vrouw tijdens de oorlog tweemaal een trauma heeft opgelopen (CGVS gehoor p.18, 23) moet in het kader van voorgaande vaststellingen als volgt worden geïnterpreteerd. Ongeacht het feit dat een asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij/zij heeft meegemaakt, kan er worden verwacht dat de essentie van het asielrelaas op een coherente manier wordt uiteengezet, wat in casu niet het geval is. Verder mag er ook worden verwacht dat, indien er indicaties worden aangereikt dat een asielzoeker omwille van bepaalde medische problemen het vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, de asielzoeker in kwestie zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om diens problemen te staven, hetgeen evenmin het geval is. Er werden geen bewijzen aangebracht als zijnde dat uw echtgenote ten gevolge van haar medische/psychologische toestand geheugenproblemen zou ondervinden. Bijgevolg is er geen enkele reden om voorgaande vaststellingen van ongeloofwaardigheid te wijzigen.

Bovendien moet ook nog op volgende vaststelling worden gewezen die verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas uitholt. U werd immers gevraagd naar uw kennis over de eventuele stappen die de familie van uw verdwenen collega heeft ondernomen, maar u was enkel in staat vage antwoorden te geven. U stelde vooreerst dat u niet weet of de voornoemde familie iets heeft ondernomen naar aanleiding van de verdwijning, om dan vervolgens te verklaren dat u via uw broer hebt vernomen dat de familie wel klachten heeft ingediend (CGVS gehoor p.20). U kon hieromtrent geen verdere informatie aanreiken, aangezien u de familieleden van uw collega niet kent. Zo weet u ook niet of deze familie ooit problemen heeft gekend omwille van hun klachten (CGVS gehoor p.20). Er werd echter opgemerkt dat u geen enkele poging hebt ondernomen om contact te zoeken met de betreffende familie. U gaf aan dat u de familie niet kent en dat u bezig was met andere problemen (CGVS gehoor p.20). U voegde hier nog aan toe dat, indien deze familie wel problemen zou hebben gekend, u dit wel zou weten omdat Abkhazië klein is (CGVS gehoor p.20). Gezien Abkhazië volgens u 'klein' is en u al via uw broer wist dat de betreffende familieleden klachten hadden ingediend, is uw verklaring dat u de familie niet kent onvoldoende overtuigend om te verantwoorden waarom u geen inspanningen hebt geleverd om verdere informatie over deze familie te verkrijgen. Het is immers ook via uw klacht over de verdwijning van uw collega dat uw vervolgingsproblematiek met het parket is ontstaan. Bijgevolg moet er worden

besloten dat uw gebrek aan kennis en interesse naar de mogelijke activiteiten en/of problemen van de familie van uw verdwenen collega, de aannemelijkheid van uw relaas ondermijnt.

Overigens moet worden vastgesteld dat u, gevraagd naar eventuele gebeurtenissen na uw vertrek uit Abkhazië, louter aangeeft dat er nog personen naar uw moeder zijn gegaan om naar u te vragen. U kon echter niet verder concretiseren om welke personen het concreet ging of wanneer dit heeft plaatsgevonden. Ook wist u niet wanneer uw moeder voor de laatste keer bezoek voor u heeft gekregen. U antwoordde op vage wijze dat 'het voorbij is, ze komen niet meer, ze vallen haar niet meer lastig' (CGVS gehoor p.19). Echter, deze vage verklaringen over de ontwikkelingen van uw problemen in Abkhazië na uw vertrek stelt de door u aangehaalde moeilijkheden alsook de door u voorgehouden vrees voor vervolging in vraag. Temeer gezien de wekelijkse contacten met uw thuisbasis sinds uw aankomst in België in december 2010 (CGVS gehoor p.7), kan worden verwacht dat u meer concrete antwoorden kon bieden.

Wat vervolgens de door u aangehaalde discriminatie omwille van de Georgische afkomst van uw echtgenote betreft, dient het volgende te worden opgemerkt. U en uw echtgenote verklaarden dat jullie niet de mogelijkheid hadden om jullie huwelijk op officiële wijze bij de burgerlijke stand in Abkhazië te registreren omdat uw vrouw van Georgische origine is (CGVS gehoor p.5; CGVS gehoor vrouw p.3). Echter, deze gebeurtenis kan onmogelijk als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming worden begrepen. U haalde immers zelf aan dat u niet verder hebt geprobeerd om uw huwelijk te laten registreren alsook stelde u dat veel inwoners van Abkhazië enkel traditioneel zijn gehuwd (CGVS gehoor p.5). Verder verklaarden u en uw echtgenote ook nog aan dat uw echtgenote vooral na het Georgisch conflict in 2009 werd gediscrimineerd (CGVS gehoor p.13; CGVS gehoor vrouw p.8). Toen u erop werd gewezen dat het betreffende Russisch-Georgisch conflict van 2008 dateert, zei u dat u in de war was en dat het één van beide jaren was. Toen u werd gevraagd naar de eigenlijke discriminatie, vertelde u over een incident met Abkhaziërs tijdens een huwelijksfeest in 2009. U stelde ook nog dat verscheidene Abkhaziërs uw vrouw willen vermoorden (CGVS gehoor p.13). Dat u en uw echtgenote allebei het Georgisch-Russisch conflict verkeerdelijk hebben gesitueerd, doet in eerste instantie al afbreuk aan de aannemelijkheid van jullie verklaringen. Zeker gezien volgens jullie de discriminatie ten aanzien van uw echtgenote sinds dat conflict is toegenomen (CGVS gehoor p.13; CGVS gehoor vrouw p.8). Verder moet er worden opgemerkt dat discriminatie 'an sich' niet steeds kan worden beschouwd als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Daden van vervolging moeten immers ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen waardoor het leven in het land van herkomst duidelijk ondraaglijk wordt. U en uw echtgenote zijn er niet in geslaagd om het Commissariaat-Generaal te overtuigen dat de aangehaalde discriminatoire handelingen ten aanzien van uw echtgenote in Abkhazië als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden beschouwd.

Wat verder de verklaringen betreft aangaande het probleem van uw echtgenote om medische verzorging in Abkhazië te verkrijgen, moet het volgende worden besloten. U verklaarde dat de artsen uw echtgenote niet wilden opereren omdat zij van Georgische origine is. U staaft deze bewering enkel door te stellen dat men veel geld vroeg voor een operatie en dat u dan uw huis diende te verkopen (CGVS gehoor p.22). Echter, deze aangebracht elementen zijn onvoldoende om te oordelen dat uw echtgenote door de medische wereld in Abkhazië niet werd geholpen louter omwille van haar etnisch origine.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de door u neergelegde convocaties voor u en uw echtgenote betreft, moet het volgende worden opgemerkt. Er zijn enerzijds de convocaties waarbij u en uw echtgenote op 1 maart 2010 bij de ROVD van het Ochamchirski district worden opgeroepen. Anderzijds zijn er ook nog twee convocaties waarbij u en uw vrouw worden opgeroepen voor een ondervraging in de hoedanigheid als getuige bij het openbaar ministerie van het Ochamchirski district. In geen van voornoemde documenten is er enige aanwijzing terug te vinden om welke reden u en uw echtgenote werden opgeroepen. Bovendien moet er eveneens op gewezen worden dat dergelijke documenten enkel ondersteuning kunnen bieden voor

geloofwaardige en plausibele verklaringen. Gezien er reeds werd geoordeeld dat uw asielverklaringen als weinig aannemelijk worden aanschouwd, worden de betreffende documenten niet verder in overweging genomen.

Ook uw voorgelegd vrijlatingsbewijs waarin staat vermeld dat u vanaf 28 juli 1990 tot 2 maart 2005 was opgesloten in een gevangenis, kan niets wijzigen aan de eerder geformuleerde besluiten. Uw opsluiting werd immers niet in vraag gesteld door het Commissariaat-Generaal.

Tot slot wijzigen de Abkhazische paspoorten van u en uw echtgenote alsook de geboorteaktes van u en uw echtgenote niets aan de voorgaande conclusies. Deze documenten bevatten immers enkel informatie aangaande de persoonlijke identiteitsgegevens van u en uw vrouw en worden door mij niet betwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.³

De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, G.L.(...), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, geboren op 15 december 1967 in Armenië, verklaarde de Abkhazische nationaliteit te bezitten en van Georgische afkomst te zijn. Gezien Abkhazië door België niet als een onafhankelijke staat is erkend, hebt u volgens het Commissariaat-Generaal de Georgische nationaliteit. U bent op traditionele wijze gehuwd met A.A.(...) (O.V. 6.737.756). Hij bezit de Abkhazische nationaliteit en is van Abkhazische origine. U wou op officiële wijze huwen, maar dat is uiteindelijk niet gelukt. U vermoedt dat het u moeilijk werd gemaakt omwille van uw afkomst. Naast problemen omwille van uw afkomst, verklaarde u dat uw problemen in Abkhazië ook verband houden met de problemen van uw man. Op 5 januari 2010 ontving uw man een convocatie om naar het parket te gaan. Dit had te maken met een eerdere klacht die uw man had ingediend bij het parket over de verdwijning van zijn collega. Uw man kwam die dag thuis met letsels. Op 14 februari 2010 werden er bij u thuis convocaties voor u en uw man afgeleverd. Jullie dienden bij het parket te verschijnen, maar zijn hier niet op ingegaan. Diezelfde dag vertrokken u en uw man naar uw schoonfamilie in Dzegherda. Jullie verbleven daar tot 15 juli 2010. Uiteindelijk zijn jullie daar vertrokken omdat uw schoonfamilie door bepaalde personen werden bedreigd. Uw man had immers problemen met de familie K.(...), zijnde de familie van huidig minister van Defensie. Op 15 juli 2010 zijn jullie naar Maykob (Rusland) gegaan. In december 2010 bent u uiteindelijk vanuit Rusland naar België gereisd. Op 8 december 2010 bent u in België aangekomen en de volgende dag hebt u een asielaanvraag ingediend.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot A.A.(...) (CGVS gehoor vrouw 18/11/2011 p.8). In het kader van de asielaanvraag van uw man heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De voormelde beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot bevat de volgende motieven:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) evenals de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout. Verder beroepen verzoekers zich nog op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) en van de rechten van de verdediging.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 18 november 2011 op het Commissariaat-generaal werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor waren zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en hebben zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verzoekers klagen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoekers menen dat hen ten onrechte de status van vluchteling geweigerd wordt. Hun asielaanvraag is gebaseerd op het feit dat zij vrezen in Abkhazië het slachtoffer te zullen worden van arrestaties en represailles van de autoriteiten naar aanleiding van een klacht die verzoeker neergelegd heeft over de verdwijning van zijn collega, A.(...). Verzoeker stelt dat hij na het neerleggen van deze klacht persoonlijk met de dood bedreigd werd door de procureur. Verder vrezen verzoekers ook wraakacties van criminele

individuele banden hebben met de autoriteiten, omdat verzoeker geweigerd heeft de eigendom van zijn winkel aan hen over te dragen. Verzoekers vrezen tevens dat de autoriteiten en deze individuen samenwerken. Deze criminele individuen die verzoeker afgeperst zouden hebben, zijn de broer en neven van K.(...), de huidige minister van Defensie in Abkhazië.

Verzoeker wijst erop dat de huidige minister van defensie in 1988 werkzaam was bij de politie die bevoegd was voor criminele zaken en hij het was die verzoekers zaak destijds heeft behandeld met een jarenlange opsluiting in de gevangenis tot gevolg. Net omwille van dit gerechtelijke verleden vreest verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land een speelbal zal zijn voor de autoriteiten aangezien deze hem valselyk verscheidene strafbare feiten in de schoenen kunnen schuiven, om met hem af te rekenen als reactie op verzoekers weigering zijn winkel af te staan en als reactie tegen de klacht die verzoeker indiende naar aanleiding van de verdwijning van zijn collega. Verzoeker is ervan overtuigd dat ze eender welk voorwendsel zullen gebruiken om hun acties tegen hem te rechtvaardigen en dat hij bij een eventuele rechtszaak niet op een eerlijk proces kan rekenen en geen schijn van kans zal hebben om zijn onschuld aan te tonen. Verzoeker vreest eveneens dat hij gearresteerd zal worden en tijdens deze arrestatie te maken zal krijgen met agressie.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vast dat verzoekers zich voornamelijk beperken tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verzoekers halen tevens aan dat zij in Abkhazië het slachtoffer zijn van verregaande discriminatie vanwege de Georgische afkomst van verzoekster, aangezien zij door etnische Abkhaziërs als minderwaardig beschouwd wordt en niet als lid van de gemeenschap erkend wordt en op alle niveaus van de samenleving, sociaal en economisch op een andere manier bekeken en behandeld wordt.

De Raad meent dat het mogelijk is dat verzoekers het voorwerp van discriminatie waren in Abkhazië, maar meent dat louter discriminatie geen onmenselijke of vernederende behandeling is in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers dienen aannemelijk te maken dat deze discriminatie

op zulke systematische wijze gebeurt dat zij gelijk is te stellen met vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag en zij slagen hier niet in zoals gesteld in de bestreden beslissingen.

Verzoekers zijn het niet eens met de gronden waarop de commissaris-generaal zich baseert om hen de hoedanigheid van vluchteling te weigeren.

Ten eerste vinden verzoekers dat de commissaris-generaal hun persoonlijke problemen onderschat. De commissaris-generaal zou geen of minstens te weinig rekening hebben gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse. Verzoekers hadden problemen met de entourage van de minister van Defensie en uit de verklaringen van verzoekers zou blijken dat de broer en neven van de minister banden hebben met het criminele milieu en niet aarzelen om geweld te gebruiken. Verzoekers zouden dus een permanent gevoel van onveiligheid hebben in Abkhazië en zij menen verder dat dit bevestigd en bewezen wordt door de verklaringen die zij hebben afgelegd tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal. Hierdoor zou een verder verblijf in Abkhazië onhoudbaar en uitzichtloos zijn geweest en hebben verzoekers de drastische beslissing genomen het land te verlaten.

De Raad is van mening dat de commissaris-generaal weldegelijk rekening heeft gehouden met de situatie in Abkhazië. De commissaris-generaal heeft evenwel geoordeeld dat verzoekers hun persoonlijke problemen niet aannemelijk hebben kunnen maken. Deze beslissingen zijn voor een groot deel gebaseerd op de verklaringen die verzoekers hebben afgelegd in de loop van de procedure en alle andere relevante informatie die in het administratief dossier terug te vinden is. Verder wijst de Raad er nogmaals op dat het louter herhalen van de asielmotieven van verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen niet weerlegt. Verzoekers dienen dit met concrete argumenten te doen en blijven hier in gebreke.

Ten tweede stelt de commissaris-generaal de aannemelijkheid van de verklaringen van verzoekers in vraag doordat zij incoherent en tegenstrijdig zouden zijn. Verzoekers menen echter dat de door de commissaris-generaal aangehaalde incoherenties en tegenstrijdigheden niet aanzien kunnen worden als dermate belangrijke onderdelen in hun relaas, en onmogelijk de kern van hun asielaanvraag kunnen aantasten, en dus ook niet van die aard zijn afbreuk te doen aan hun geloofwaardigheid. Verzoekers menen dat zij op het Commissariaat-generaal weldegelijk geloofwaardige informatie hebben gegeven waaruit zou blijken dat hun relaas wel geloofwaardig is. Maar de commissaris-generaal zou ten onrechte de problemen van verzoekers niet voldoende erkennen.

De bestreden beslissing stelt: *"(...)In eerste instantie dient te worden gewezen op het feit dat u niet in staat was om nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen aangaande enkele essentiële elementen van uw asielrelaas. U verklaarde aanvankelijk dat u op 5 februari 2010 vanuit uw huis door parketmedewerkers werd meegenomen en dat u die dag door hen werd mishandeld omdat u weigerde uw klacht in te trekken (CGVS gehoor p.14). Even later vertelde u dat u ook vanuit uw winkel was meegenomen. U kon niet concreet situeren wanneer dit had plaatsgevonden, maar u stelde uiteindelijk dat u eerst vanuit uw winkel en daarna vanuit uw huis was meegenomen (CGVS gehoor p.16). Nadien wijzigde u echter uw verklaringen. U was immers eerst vanuit uw huis en pas daarna vanuit uw winkel meegenomen. Gezien u echter stelde dat u niet helemaal zeker was van uw laatste verklaringen (CGVS gehoor p.18), is het Commissariaat-Generaal genooddacht te oordelen dat u er niet in bent geslaagd de voornoemde gebeurtenissen op een duidelijke en accurate wijze in de tijd te situeren. Bovendien werden er aangaande bovenvermelde gebeurtenissen volgende manifeste tegenstrijdigheden en incoherenties tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote vastgesteld. Zo verklaarde u dat uw vrouw aanwezig was op het moment dat u vanuit uw huis door enkele parketmedewerkers werd meegenomen (CGVS gehoor p.18). Uw echtgenote kon deze verklaring niet bevestigen. Na confrontatie met uw verklaring, stelde zij dat zij zich dat niet kon herinneren en dat het misschien uw moeder was die wel aanwezig was (CGVS gehoor vrouw 18/11/2011 p.7). Deze verklaring wordt als niet afdoende aanschouwd om voorgaande tegenstrijdigheid op te heffen aangezien er aangaande dergelijk belangrijke gebeurtenissen enkel eenduidige en ondubbelzinnige antwoorden worden aanvaard. Ook volgende verklaringen van uw echtgenote zijn moeilijk te rijmen met uw verklaringen. Zo verklaarde zij immers dat u in januari 2010 thuis een eerste convocatie hebt ontvangen en dat u vervolgens op 5 januari 2010 zelf naar het parket bent gegaan. U zou volgens uw echtgenote later die dag met ietsels naar huis zijn gebracht (CGVS gehoor vrouw p.6). Er dient echter te worden benadrukt dat u hierover tijdens uw gehoor niets hebt verteld. Zo hebt u op geen enkel moment aangegeven dat er reeds in januari 2010 een convocatie voor u was waardoor u 5 januari 2010 op eigen initiatief naar het parket bent gestapt. Meer nog, 5 januari 2010 was volgens u de dag waarop uw collega was meegenomen (CGVS gehoor p. 15). Deze sterke inconsistentie tussen de verklaringen van u en uw echtgenote, doet*

ernstige afbreuk aan de aannemelijkheid van uw asielrelaas. Zeker gezien uw echtgenote verklaarde dat u op 5 januari 2010 met ietsels naar huis werd gebracht, is geen enkele reden afdoende om te verantwoorden waarom u dergelijke belangrijke feiten niet op het Commissariaat-Generaal hebt verteld. De geloofwaardigheid van uw asielverklaringen komt hierdoor ernstig in het gedrang.

Aansluitend op voorgaande vaststellingen, moet ook nog op volgende incoherentie tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote worden gewezen. U verklaarde dat u vanaf 15 februari 2010 bij familieleden in het dorp Dzegetda verbleef en dat deze familieleden van u nooit problemen hebben gekend (CGVS gehoor p.18-19). U werd vervolgens geconfronteerd met de verklaring van uw echtgenote bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uw vrouw gaf toen immers aan dat jullie bij deze familieleden werden teruggevonden en dat de gastheren vanaf toen werden bedreigd (DVZ, vragenlijst vrouw 22/02/2011 p.2). Uw reactie hierop was ontkennend. Volgens u hadden de betrokken familieleden nooit problemen omwille van jullie gekend. U voegde hier nog aan toe dat het Russisch van uw echtgenote niet goed is en dat zij waarschijnlijk bedoelde dat uw familieleden problemen 'zouden' krijgen (CGVS gehoor p.18-19). Gezien de keuze van de tolk door uw echtgenote zelf werd bepaald, kan uw eerste bewering als niet afdoende worden beschouwd. Verder moet ook nog opgemerkt worden dat uw echtgenote tijdens het gehoor op het Commissariaat-Generaal haar eerdere verklaringen bij DVZ heeft bevestigd. Zij vertelde dat 'uw vijanden' personen naar de betreffende familieleden had gestuurd om hen op verbale wijze te bedreigen (CGVS gehoor vrouw p.4-5). Dat deze verklaring opnieuw afwijkt van uw verklaringen, ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas.(...)'. De Raad meent dat deze tegenstrijdigheden wel de kern van het asielrelaas aantasten en zo dus afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers.

Verder menen verzoekers dat de commissaris-generaal ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het tijdsverloop van een jaar tussen de gebeurtenissen en het gehoor op het Commissariaat-generaal. De commissaris-generaal houdt eveneens geen rekening met de traumatische ervaringen die verzoekers opgelopen hebben naar aanleiding van de gebeurtenissen in hun dorp Merkula, zij werden immers met de dood bedreigd. Verzoekers menen dat deze traumatische ervaringen weldegelijk een voldoende verklaring zijn. Verzoekers wijzen erop dat het algemeen geweten is dat traumatische ervaringen kunnen leiden tot psychische stoornissen zoals verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Verzoekers wijzen erop dat verzoekster gezondheidsproblemen heeft, waaronder ook psychische moeilijkheden. Verzoekers halen aan dat hun raadsman tijdens het gehoor reeds heeft opgemerkt dat verzoeker eveneens bepaalde psychologische moeilijkheden heeft (gehoor Commissariaat-generaal van verzoeker p. 23).

Wat betreft het tijdsverloop tussen de feiten en het gehoor meent de Raad dat dit argument niet volstaat om de aangehaalde incoherenties en tegenstrijdigheden goed te praten. Ook de psychische moeilijkheden waar verzoekster mee zou kampen volstaan niet om de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. De Raad stelt vast dat uit het gehoorverslag van verzoekster blijkt dat zij in staat was om gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen, wat niet in overeenstemming is met haar beweerde psychische problemen. Ook dient de Raad op te merken dat verzoekers nergens in de procedure enig medisch document hebben neergelegd dat de beweerde psychische problemen van verzoekster bevestigd.

Wat verzoeker betreft wijst de Raad erop dat elk interview stress met zich meebrengt en feiten van vervolging kunnen tot trauma en stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit het hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekers kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zouden kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoekers aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Daar waar verzoeker stelt dat hij vervolging door de overheden vreest omwille van zijn gerechtelijk verleden en dat men diverse valse strafbare feiten in zijn schoenen zou schuiven kan de Raad slechts vaststellen dat hij dit niet concreet of aannemelijk maakt.

Ten slotte menen verzoekers dat noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal alle haar ter beschikking staande middelen aangewend heeft om na te gaan of de diverse door verzoekers neergelegde stukken al dan niet correcte informatie bevatten met betrekking tot hun problemen. Verzoekers menen dat het feit dat in de convocaties niet vermeld staat waarom verzoekers opgeroepen waren, geen reden is die ernstig genoeg is om deze convocaties niet in aanmerking te nemen. De neergelegde stukken zouden minstens een begin van bewijs vormen, en in het kader van een grondiger onderzoek, weldegelijk nuttige gegevens met betrekking tot de problemen van verzoekers kunnen verstrekken.

Verzoekers menen verder dat er geen ernstige reden bestaat om hun niet het voordeel van de twijfel te geven.

Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet :

« De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »*

De Raad meent dat de verzoekers niet in grote lijnen als geloofwaardig kunnen worden beschouwd, zodat hun het voordeel van de twijfel niet verleend kan worden.

De Raad wijst erop dat geen enkele bepaling verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te verkrijgen en de lacunes in de bewijsvoering op te vullen. Het is niet de taak van het Commissariaat-generaal of Raad om te bewijzen dat het relaas van verzoekers niet met de werkelijkheid overeenstemt, maar het is aan verzoekers om met concrete argumenten aan te tonen dat dit wel zo is en zij blijven hierbij in gebreken.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Verzoekers herhalen nogmaals dat zij in Abkhazië onmogelijk een veilig bestaan kunnen leiden en dat hun precaire leefsituatie vraagt om dringende maatregelen, daarom menen zij dat de commissaris-generaal hun minstens een zekere vorm van tijdelijke bescherming moeten toekennen. Verzoekers halen vervolgens artikel 48/4 §2 b) van de vreemdelingenwet aan en stellen dat zij bij terugkeer naar Abkhazië het slachtoffer zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, waardoor zij recht zouden hebben op de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Verzoekers stellen verder nog dat gezien de argumenten die zij uitgewerkt hebben de commissaris-generaal in alle redelijkheid niet tot de bestreden beslissingen had kunnen komen en daarom het redelijkheidsbeginsel geschonden wordt door de bestreden beslissingen. Verzoekers menen dat de in

het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens niet verenigbaar zijn met de door de commissaris-generaal genomen beslissingen.

Verzoekers klagen de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissingen te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT ,.

griffier

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS